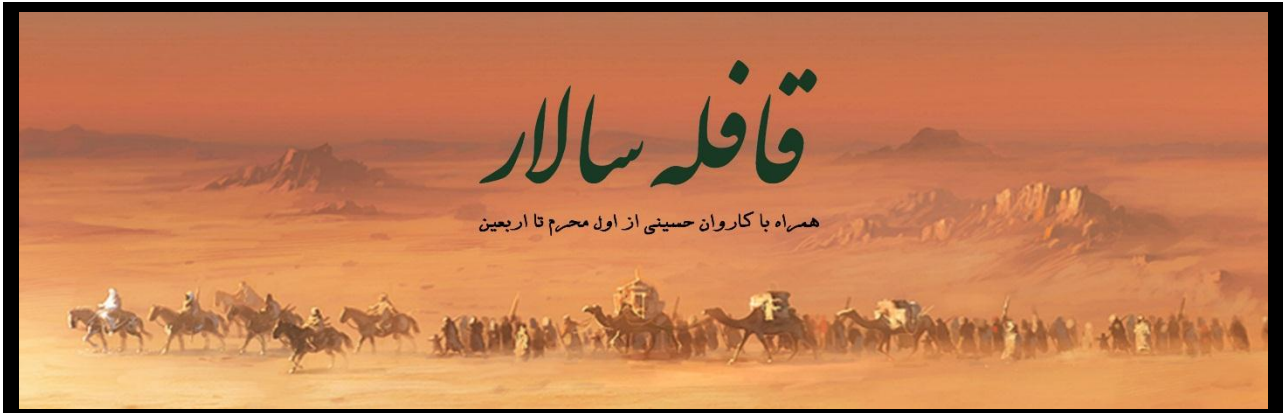

قافله سالار

همراه با کاروان حسینی از اول محرم تا ربیعین

ششم محرم

روز از پس روز گذشت و هر روز، سربازان جهل و تعصب و فریب و طغیان،
به گسیل آمدند تا عده‌ی خود را به هزاران رسانند و نسل آل محمد را ریشه کن کنند.
و او مانده بود و هفتاد دو یاور. هفتاد دو همراه. هفتاد دو همدم.
بلبل خرما در آسمان چرخید و آواز تنهایی آل الله را سرود،
با خروج قافله سالار از خیمه، پرنده پرواز کنان سوی او پرکشید و بر ریمان خیمه نشست.
قافله سالار نگاهی به پرنده کرد و تبسم نمود، اسلم بن عمرو را صدا زد.
گفت: می‌خواهم نامه بنویسم.
اسلم رفت، و با قلم و تکه‌ای از پوست آهو آمد و در کنار قافله سالار نشست.
او گفت و اسلم بن عمرو نوشت.
گفت: بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ.
مِنَ الحُسَیْنِ بِنِ عَلِیِّ اِلَى مُحَمَّدِ بِنِ عَلِیٍّ.
اَمَّا بَعْدُ، فَكَانَ الدُّنْیَا لَمْ تَكُنْ وَ كَانَ الْآخِرَةُ لَمْ تَزَلْ. وَ السَّلَامُ.
«به نام خدای بخشنده مهربان.»
«از حسین بن علی، به محمد بن علی.»
«اما بعد، گویی دنیایی وجود نداشته، همانگونه که آخرت همیشگی است والسلام.»

مجتبی فرآورده